

5

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

*„Ukaž mi své cesty, Hospodine, a pouč mě o svých stezkách.
Ved' mě ve své pravdě a uč mě, neboť ty jsi Bůh, můj spasitel.“*

Žalm 25

Úvodní slovo

Když jsem tak pokukoval po hostech včerejšího farního plesu, asi tři vteřiny jsem se si říkal s překvapením: Tolik neznámých tváří kolem – to máme ale nových farníků! Samozřejmě vím, že je to jinak – že šlo o ty, kteří se přišli pobavit a nevadilo jim přitom, že se jedná o ples farní.

Jsem za ně rád – kéž by bylo co nejvíc takových, kteří už dokázali překonat své dřívější obavy a podezíravosti. Pořád je jich kolem nás plno. Slyšel jsem kdesi o rádiu Proglas: „Je to stanice sice křesťanská, ale hraje dobrý folk.“

A podobně je „sice katolická, ale pomáhající Charita“, „církevní, ale uznávané školství“, a mohli bychom ještě dlouho pokračovat.

Nedivme se! Církev vždycky bude považována ateisty (jak to nedávno vyjádřil náš pan ministr) za „trójského koně“. Musí být vždycky – je totiž svým založením něčím, co opravdu není z tohoto světa.

A na nás je, aby posléze (a k úlevě obránců hradeb) z břicha toho monstra nevyšlela záhuba, ale spása.

Váš farář Petr Vrbacký

Informace

Aktuální dění ve farnosti

• Farnost sv. Tomáše pořádá dne **9. února 2003 v 16.00 hod.** v sále na Petrově č. 2 **setkání se sestrou Terezou Zukić.** Srdečně zveme všechny farníky i ostatní zájemce.

• **Pro snoubence, ale také pro ty, co spolu chodí a o manželství uvažují,** pořádá komunita Emmanuel v Brně na jaře a na podzim víkendová setkání s názvem **PŘÍPRAVA NA MANŽELSTVÍ.** Setkání zahrnuje společné chvály, přednášky, adoraci, sdílení ve skupinkách a mši svatou. Přednášet budou manželské páry z Komunity. Poplatek 200 Kč zahrnuje ubytování, stravu a režii. Víkend je určen pouze pro páry. Nejbližší termín je 1. – 2. 2. 2003 na Lidické 24, v Brně.

Přihlášky na tel.: 547 352 004 nebo na adrese: p.levicek@volny.cz. Další informace jsou k dispozici také na webové adrese <http://www.emmanuel.cz/>

• V pořadí třetí **diskuzní setkání mladých** brněnské diecéze proběhne ve dnech **24. – 26. ledna** v prostorách Církevního

studentského domova Petrinum na Veveří ulici v Brně. Téma: „Mše svatá – co pro nás znamená a jak ji prožívat“ určuje letošní setkání desítek mladých věřících z brněnské diecéze.

• **Akce v duchovním centru sv. Františka z Pauly na Vranově u Brna** uvedené v programu (zveřejněno v prosincovém Tomáškově – č. 4):

– *Víkend za vnitřní uzdravení ...* 31. 1. – 2. 2. 2003 – Jana Ungerová a tým v duchu Charismatické obnovy

– *Kreativní komunikace a pantomima ...* 1. – 4. 5. 2003 – Jana Ungerová a tým v duchu Charismatické obnovy

Přečetli jsme za vás ...

...ještě jednou z knihy sestry Terezy Zukić „Zastav se!“

(dopisy Pánu Bohu a jeho pozemskému personálu)

Milá církvi!

Než jsem si s Tebou něco začala, považovala jsem Tě za určitý typ klubu duchodců, zastaralý spolek, v němž se scházejí ti „věčně předvčerejší“ a pěstují tu své staromódní tradice. Potom za temný spolek, v němž jsou křížové výpravy a inkvizice na denním pořádku. Musela jsem se hodně přeučovat, než jsem pochopila, jaké jsi tajemství: ... že v Tobě totiž přebývá Bůh – a že jsi současně místem pro hříšníky a lidi chybující. Za dva tisíce

let jsi poskytla přístřeší tolika milionům lidí – byla jsi jim útočištěm a zplodila jsi ty nejpotřeštěnější světce. Ochraňovalas a uzdravovala, odpouštěla a trestala, rozveselovala a působilas zklamání.

Tvá historie byla pro mne uchvacující, Tvoje tradice plná překvapení. Střežíš cenný poklad jako žárlivý manžel a bráníš ho jako matka bojující o přežití svých dětí. Někdy syčíš jako zuřící dračice, dotkneli se někdo Tvé tradice, ale taky sténáš, když se Tví svěřenci trápí nebo umírají. Myslím, že od první hodiny, kdy jsem Tě poznala, byla jsem do Tebe zamilovaná.

Privábená kouzlem Tvého poselství chtěla jsem poznat Tvé syny a dcery. Byla jsem tak zvědavá! A tak jsem si vysnila vzdušný zámek: křesťané jsou určitě jiní než všichni ostatní. Nikdy o sobě nemluví špatně, odpouštějí si, přistupují ke svým nepřátelům s láskou. Nakonec – říkala jsem si – mají přece volný vstup na věčnost. To se přece musí odrazit v životě, myslela jsem si, jsou-li bezpodmínečně milováni a vykoupeni. „Bezva!“ řekla jsem si, „super!“ Křesťané musejí mít nebe na zemi.

O to větší bylo moje zklamání, když jsem s živoucími křesťany poprvé přišla do styku. Milá církvi, nezlob se na mne, ale musela jsem konstatovat, že mnozí z Tvých synů a dcer nejsou ani o píd' lepší než zbytek lidstva, který jsem právě nechala za zády, abych se vrhla do Tvé náruče. To je asi jen u těch řadových, myslela jsem, ale kněží, ti jsou jistě na výši! Ach, ach, ach...

Vypadáš unaveně, moje církvi, a měla bych mít s Tebou soucit, ale v tomhle dopise nechci, protože mám dojem, že Ty i Tvé děti se velmi často litujete: „Ach, jak jsme chudí! Jak jsou časy zlé! A lidé tak nahluchlí! A materialismus tak materialistický! A vůbec...!“ Přestaň! Jsi jako stará panna, která se diví, že už na ni kluci nepískají. Prý máš optimální poselství pro tento svět a pro všechny lidi. A prý je to poselství radostné. Lidé ale nechápou, proč je ta Tvoje radost tak vážná.

A přece, milá církvi, visím na Tobě a nedokážu říct, jak. Nikdy bych Tě nepustila. Vidím Tě v Tvé slabosti, která mě současně štve i utěšuje. Utěšuje, protože všichni slabí (tedy i já) mohou cítit Tvou podporu. Nemyslíš ale, že už je na čase podívat se do očí novému tisíciletí? Ty oči patří nesčetným lidem, kteří potřebují Tvého zakladatele. Nehledají Tebe, ale JEHO. Jsi dobrá, když jsi jen jako sklo a člověk z Tebe vidí pokud možno jen co nejméně.

Tak. Mé srdce je plné, přeplněné hněvivými i láskyplnými myšlenkami na Tebe. Prosím tě, poslouvej, milovaná církvi, mám Ti ještě mnoho co říct.

Tvá věrná sestra Tereza

P.S.: Podrobnější informace o chystané návštěvě autorky se dočtete na straně 2 v tomto Tomáškově. Tuto ukázkou berte jako aperitiv ...

Farní ples farníma očima farního vikáře

Farní ples! Tam nemohu chybět! Musím jít! To jsou věty, které mne pronásledovaly několik dní před zahájením našeho tradičního farního plesu (nevím kolikátého v pořadí, ale je určitě tradičnější než tradiční farní pout', jejíhož druhého ročníku jsem se v roce 2002 zúčastnil). Začínám přemýšlet, koho vezmu s sebou. Nikdo by neměl jít na ples bez partnerky. Jenže, kde ji vzít a jak se pak vyhnout případným pomluvám. Nápad!!!! Adventně-vánoční dárek mne zachrání. Kravata – kráva – ta na ní vévodí. Tak jdu na ples s krávou (na kravatě). Malý problém je v jejím umístění na kravatě, je totiž úplně dole. Další nápad. Kravata bude na saku, ne pod ní. To zaručí krávě dobrou viditelnost. A já i ona budeme spokojeni. Cítím se skvěle, pohledy některých farníků mi naznačují, že jsem vybral dobře. Nově přichozím se chlubím se svou krávou a většinu z nich vítám slovy: „Hele, kráva.“ Pyšně přitom zvedám svou kravatu do výše. Ať ji každý vidí! Krávu – tu moji!

Během večera jsem musel ocenit vysokou připravenost a nápaditost realizačního týmu. Tak pestrý program jsem nikde jinde neviděl. Kdo chce tančit má možnost v sále, kdo se chce bavit s přáteli, může se jít posadit k jednomu z mnoha připravených stolů. Chce-li někdo jen sledovat rej v sále, či ukázky tanců, necht' využije

balkónek vybavený židlemi a stolíkem. Je z něj úžasný rozhled po sále – sám jsem vyzkoušel. Ti, kdo nemají chuť ni tančit, ni se bavit, ni sledovat, mají možnost vyslechnout si v šatně poutavou a poučnou přednášku Ing. Františka Svobody o rozdílu mezi rádlím a pluhem (pro ty, co se jí nezúčastnili – rádlí má radlici symetrickou a pluh ji má asymetrickou). Na příští rok přibude i přednáška o vinařství. Jen musím pořadatelům vytknout, že možnost přednášky nebyla více inzerována, mohli by jí využít i ti, kteří se o ní v průběhu večera nedozvěděli.

Na závěr bych chtěl poděkovat všem pořadatelům, vystupujícím a účastníkům za pěkný večer. Dal by se jistě uvést výčet jmen všech, ale překročilo by to rozsah mých možností a mně svěřeného prostoru v tomto čísle.

Když jsem odcházel ve večerních hodinách domů, pro milovníky přesnosti: odcházel jsem něco málo před 22 hodinou a k cestě na faru jsem využil tramvajové linky č. 4, která odjížděla ve 22.11 z nám. Míru směrem vozovna Medlánský. , cestou jsme děkoval Bohu za dary, které každému z nás dává. Jsem rád, že se jako farnost umíme sejít, pobavit se a ukázat, co umíme. A to je moc dobře.

Díky vám všem!

Váš farní vikář P. Petr Miloslav Jan Křtitel*

Kuliočka Beneš

Půlnoční u Tomáška

Tma, zima až praští. Je noc, za chvíli už půlnoc a já si vyšlapuji sama nočními ulicemi. Chvíli si připadám jako řádný flamendr, ale protože jdu do kostela, říkám si, že alespoň zbožný. No nejsem sama, čím blíže k městu, tím jsou ulice zalidněnější. Na to, že je Štědrý večer, je, se mi zdá, ve městě poněkud více, neřku-li moc lidí. Že by všichni šli na půlnoční? No to bude nářez! Asi se do kostela nevejdu, a tak podvědomě zrychluji. Ke dveřím kostela se přiřtím tryskem, protože co naplat, jsem jenom člověk a cesta obratem domů mě neláká, k tomu jsem dost zvědavá, jaká že bude ta půlnoční?

V kostele je lidí již dost, nejvíce úplně vpředu a potom ještě taky úplně vzadu. Jdu doprostřed, do boční lodi. Po chvílce poznávám známé tváře – to už mám radost, že alespoň někoho tu znám. Mezitím se to zaplní i kolem mě, jsem tu jako sardinka. Přemýšlím, až bude potřeba, kamže si vlastně kleknu? No uvidíme. Kolem mě spousta mladých lidí, vesele švitořících – samozřejmě SKORO potichu!!

Začíná mše, zaznívá i „RYBOVA MŠE“ z kůru – to se obětavě činí chrámový sbor. V kázání mluví otec Beneš o otvírání sebe, o hrách na schovávanou, o Ježíši... (bylo toho hodně). Dokonce i čte! Při zmínce o uváděné knize to kolem mě lehce zašumí, to lidé, co se přišli jen tak podívat do kostela, znají autora. Dokonce jsem zaregistrovala jakýsi údiv –

humor v kostele? Číst z knihy v kostele?? Ale líbí se to. A mně taky – moc.

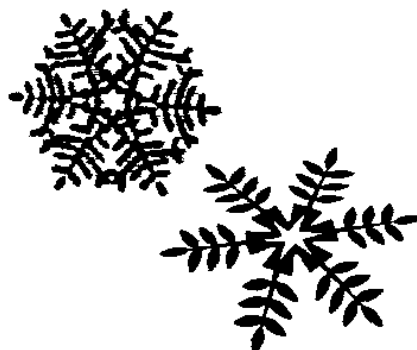
A je tu pozdravení pokoje. Točím se jak na obrtlíku. Tady stojí pán, co se trochu ostýchá. Tu zamilovaný pár, ten se ostýchá méně. Vedle mne stojí pár – dívčina mi s přehledem a od srdce odpovídá: „Mějte se pěkně!“ (A mě to přijde fajn. Řekla bych, že to bylo jedno z nejhezčích přání letošních vánoc, co mi kdo řekl.) Ještě stihnout vpředu ty lidi, a támle jsou známí – ty taky, a tady... NESTÍHÁM!! Přání pokoje mám ráda.

A mše pokračuje, požehnání, koleda a je konec.

Před kostelem je šílená zima a taky spousta známých. Na rukavici se mi vyklubala díra, mrzne mi prst – ukazováček. Poměrně dlouho si povídáme, mrznu už úplně celá. Domů jedeme autem, je v něm teplo a vzadu i namačkáno. Já sedím vpředu. Těším se do postele. Doma všechno spí, tak jdu taky.

A co závěrem? No přeci – půlnoční byla skvělá, kostel plný mladých lidí, sbor zpíval jako o život a k tomu ještě ty VÁ-NOCE – co chtít ještě více?

– mmi –

Co se událo

z farní matriky

V prosinci byl pokřtěn:

Marek Benedikt Veselka 2. 6. 2002

V prosinci si slíbili věrnost:

Marcel Krupka a Veronika
roz. Pištěláková

V prosinci se s námi rozloučili:

Karel Pokoj 78 let
Josef Balšínek 82 let
Jiří Král 72 let
Jan Kummer 66 let

Z Farní charity

Sestry a bratři,

opět uplynul rok a nastala vhodná doba k zamyšlení nad prací v loňském roce. Snažili jsme se Vás informovat pravidelně na stránkách *Tomáška* o jednotlivých aktivitách, na nichž se naše farní charita podílela, a nyní Vám chceme předložit stručný celoroční přehled o tom, čím jsme se zabývali a jak jsme využili finanční a jinou pomoc, kterou jste nám v roce 2002 poskytovali.

- Hlavní náplní naší činnosti je **péče o starší, nemocné a opuštěné bratry a sestry**, pro které zajišťujeme 1–2× týdně nákupy, úklid, doprovod při vycházkách

nebo jen prosté společenské návštěvy, které jsou často a vděčně vyžadovány. Podle individuální situace se eventuálně při těchto návštěvách pokoušíme i o evangelizaci. V současné době naši dobrovolníci navštěvují 17 starších lidí. V minulém roce zemřela jedna paní, o kterou jsme se starali. Nás, pracovníků farní charity, je celkem 15 a protože většina z nás sloužíme již řadu let a stárneme, rádi mezi sebou přivítáme nové mladší dobrovolníky či dobrovolnice. Přijďte za námi, scházíme se vždy ve čtvrtek před prvním pátkem večer po večerní mši svaté v kapli před sakristií.

- Před Štědrým dnem jsme opět (již po deváté) mohli z vašich darů a příspěvků připravit a rozdat **vánoční nadílku** starým a osamělým bratrům a sestrám. Udělali a roznesli jsme celkem 33 nadílek. Moc děkujeme vám všem, kteří jste nám přispěli cukrovím, ovocem a ořechy i finančními příspěvky. Při balení jsme obdivovali pestrost cukroví a nápaditost při jeho přípravě i krásu zdobení. Způsobili jste všem obdarovaným velkou radost a tlumočíme vám jejich velké díky. Malou část cukroví, jablek a ořechy jsme přenechali *Domovu pokojného stáří* na Kamenné ulici a také trochu cukroví a jablek *Dennímu centru pro lidi bez domova*. Ještě jednou vám všem velké díky!

- Individuální i kolektivní sponzorští rodiče z naší farnosti pokračují v **adopci na dálku** několika **indických dětí**. Jsou v přímém styku s organizací Bala Pragathi

Kendra a s pražskou Arcidiecézní charitou, která tento projekt koordinuje. Sestra Marie Goretti, která je hlavní organizátorkou námi sponzorovaných dětí v Indii, v minulém roce onemocněla a musela se podrobit nákladné operaci srdce. Na prosbu sestry Marie Goretti tuto operaci financovala pražská Arcidiecézní charita. Byli jsme požádáni o příspěvek a zaslali jsme na tento účel 5000,- Kč.

- Stále jsme ve styku s **pěstounskou rodinou Žižkovských**. Z vašich peněžních darů, často jmenovitě pro tuto rodinu určených, jsme v průběhu roku 2002 poskytli 7000,- Kč.
- Z vašich finančních darů jsme podpořili některé **projekty Charity** nebo jsme přispěli na jiné humanitární účely. Jednalo se o tyto částky:

Projekt DCH Brno	
Hospic v Rajhradě	3 000,- Kč
Projekty OCH Brno	
Domov sv. Markéty	4 077,- Kč
Domov pokojného stáří	2 000,- Kč
Effeta	7 000,- Kč
Chráněné bydlení	9 000,- Kč
Projekt Likvidace lepry	5 000,- Kč
Pomoc Čečensku	2 000,- Kč
Pomoc Afganistanu	7 000,- Kč
Záplavy na Blanensku	3 000,- Kč
Záplavy v Čechách	21 000,- Kč

- Již sedmý rok probíhá **sbírka použitých známek pro misie**. Propagací a spoluúčastí se podílíme na **sběru šatstva**

uskutečňovaném farní charitou na Starém Brně.

Upřímně děkujeme všem dárcům a také všem těm, kdo s námi v loňském roce spolupracovali a nás v našem snažení jakkoliv podpořili. Těšíme se, že i v letošním roce budeme moci ve spolupráci s vámi plnit požadavky kladené na naše služby.

Kad'ourkovi

Slovo nemocným

„Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne!“

Mt 16,24

Když apoštol Petr vyznal, že Ježíš je Syn Boží, očekávaný Vykupitel, Ježíš s tím souhlasil, ustanovil ho hlavou církve a dal mu nejvyšší moc v ní. Ježíš však opakovaně připomínal apoštolům, že bude trpět a bude umučen veleradou, kněžími a představiteli tehdejší společnosti: budou tak naplněny předpovědi proroků, kteří na jeho příchod lidi připravovali. S touto představou se nemohli apoštolové smířit a vyrovnat, a proto Petr jménem všech apoštolů chtěl Ježíše od této představy odvrátit. Ježíš se velmi ostře ohradil proti těmto názorům. Představa trpícího Vykupitele neodpovídala představám apoštolů, kteří toužili po výhodných místech v pozemském království.

Ježíš ukazoval svým učením a svým životem lidem cestu, která vede do Božího království. Upozorňoval, že to není cesta snadná a pohodlná, ale úzká a příkrá. S Boží pomocí je možné po ní jít a věčného života dosáhnout.

Námaha, utrpení, bolest jsou součástí lidského života a my musíme počítat s jejich přítomností i v našem životě. Musíme se učit správně prožívat i to, co je v našem životě těžké. My umíme správně prožívat utrpení, když víme, proč trpíme a k čemu je naše bolest dobrá. Když jsme skutečně nemocní, jsme ochotni podstoupit bolestný zákrok, abychom dosáhli zdraví, jsme ochotni podstoupit obtíže dlouhé a namáhavé cesty, když chceme něco nového poznat a nebo se s někým setkat. Vědomí, že sneseme-li určité utrpení, dosáhneme cíle, po kterém toužíme, nám pomáhá překonat obtíže.

Ježíš nám nesliboval, že snášení bolesti přináší člověku štěstí, ani nás nevybízel, abychom bolest vyhledávali. On sám se vyhýbal místům, kde ho jeho nepřátelé pronásledovali a chtěli zatknout, ale když přišla hodina, ve které měl splnit svoje poslání, neutekl a splnil Otcovu vůli i za cenu velkého utrpení a smrti.

Tak jako se Ježíš v Getsemanské zahradě modlil, aby ho minulo očekávané utrpení, můžeme se i my k Bohu obracet a prosit, aby nás bolesti ušetřil a nebo aby nám dal dost síly a schopnosti, abychom ji dobře prožili.

Máme si uvědomovat, že každým utrpením jsme vychováváni, že jím odčiňujeme svoje viny a že jím pomáháme lidem kolem nás. Nevyhne se mu člověk věřící ani nevěřící, ale každý může počítat s Boží pomocí, aby ho uměl prožít tak, že mu neuškodí, ale prospěje. Čím bude hlubší naše víra, tím snadněji se vyrovnáme se vším, co bude v našem životě těžké.

Otec Josef Šik

Dostali poslední šanci

Tříkrálová sbírka

Na sklonku osmého dne tohoto roku dala dvojice templářů v pravé gotické zbroji s mečem, dýkou či drátěnou kapucí zachumlána do kožešin poslední šanci (s)prostému měšťanstvu převážně dobrovolně přispět na „Tříkrálovou sbírku“ organizovanou Českou katolickou charitou. Z důvodu krytí a větší důvěryhodnosti (ještě stále se obyvatelstvo před loupeživými rytíři zavírá) si vzali na pomoc mudžahedýnského bojovníka, aby byli opravdu tři – né jako mušketýři. I přesto měli u sebe oficiální kasičku a průkazku koledníka a veškeré příspěvky končily pouze v ní. Hned po prvních krocích Libijskou třídou (Česká – Masarykova), takto ji prý označuje samo směnárnické etnikum, se kasička začala plnit oběživem, respekt je respekt. Počínali si opravdu důkladně o čemž světčí i to, že nevynechali

jedinou směnárnu s písni „Štěstí, zdraví tomu domu“ na rtech a neodešli, dokud nedostali 10 Kč. Je až s podivem jak se sami na této sumě shodli. V pozdějších hodinách se k této skupince přidala trojice „vesnických“ dětí, jak z Ladova obrázku. Ty byly takticky vybaveni dvěma kasičkami. Žádosti o příspěvek, Červené Kar kulce s košíčkem plným firemního cukru Caritas a líbezným úsměvem, téměř nikdo neodolal. Pozdě večer koledníci celí promrzlí naznali že možnosti k dobrým skutkům bylo dost a rozprchli se domů ke kamnům. Doufejme jenom, že účel sbírky byl splněn a prostředky se dostanou potřebným.

– ham –

Expedice 2001 (11)

Sýrie

Poté, co recepční přepsal naše jména arabským písmem do knihy hostů, vyrazili jsme podle plánu v Lonely Planet na tržiště a dál Starým Damaškem hledat nějaký church. Druhý den měla být neděle a my byli po třech týdnech veder duchovně vyprahlí. Přesvědčili jsme se, že jediná přímá ulice ve Starém Damašku byla a je pouze ulice Přímá (viz. Skutky apoštolů). Našli jsme řeckokatolický patriarchát a díky tomu jsme se mohli těšit na důstojné prožití neděle.

Večer byl věnován vyrábění cedulí s nápisy. Po dokončení jsme podle průvodce vyrazili na zastávku autobusů, ze které měly vyrazet každou hodinu na letiště za asi 16 Kč, což bylo ve srovnání s taxíkem asi patnáctkrát levnější. Bohužel zastávka tam nebyla. Ve snaze vyhnout se žlutým banditům jsme se ptali místních kolemjdoucích na cestu a zvolna jsme postupovali ve směru napřážených paží. Podařilo se nám dokonce i ve správný okamžik odbočit, takže nakonec jsme se propracovali na autobusové nádraží Karnaku, což je státní a zároveň nejlevnější dopravní společnost. Zakoupili jsme lístky a čekali.

Společnost Karnak používala výhradně autobusy značky Mitsubishi, takže se nám na tomto místě naskytla příležitost prohlédnout pokrok a vývoj této značky během uplynulých 40 let. Nějak jsme tam nezahlédli nejnovější modely, ale tím nechci říci, že by vozový park zastarával. V Sýrii obecně trvá obnova dlouhodobého majetku delší dobu, takže na ulicích jsou běžně k vidění americké bouráky z šedesátých let a starší. Autobus, co měl jet na letiště, také nebyl z nejnovějších, ale vzhledem k ceně to bylo komfortní svezení.

Na letišti byl na pozdní hodinu neuvěřitelně velký dav lidí, kteří se mačkali u brány vstupního prostoru. Na přílet svých blízkých zde čekaly celé rodiny a v davu planuly velké vášně, zvláště když policista zatlačoval přední řady více dozadu, v důsledku čehož se druzí a

třetí často stali prvními. Takové změny umocňovaly temperament místních domorodců, kteří si pak své emoce vybíjeli na nicnetušícím příleťnuvším příbuzném.

My jsme již s utěrkami na hlavách a nápisy v rukou s napětím očekávali, kdy se vynoří Keprník. Chtěli jsme stihnout poslední autobus, který odjížděl z letiště v jednu hodinu po půlnoci. Keprník se objevil v odbavovacím prostoru za dvě minuty jedna a ihned se díky našim cedulím zorientoval. Řekl, že nás rád vidí, čemuž se nikdo z nás vůbec nedivil, a pak jsme společně utíkali na autobus. Ten jsme stihli a prodavač lístků, kterému končila směna a měl dobrou náladu, mě podaroval bonbónem.

Ráno jsme šli na patriarchát. Kromě mše jsme si slibovali od této návštěvy možnost uschování velkých batohů, praktických pouze při pobytu v horách a nyní již nepotřebných. Mše byla vedena ve východním obřadu a v místním jazyce, ale přesto byly některé části mše rozlišitelné i pro nás, které to táhne k Římu. Před začátkem se přihrnul římský biskup a usedl před ikonostas. Obřad byl dlouhý i na místní poměry, neboť se jednalo o mši slavnou, že slavnější snad ani být nemohla – před 40 dny zemřel místní patriarcha a po uplynutí této doby se koná mše jak za starého, tak za nového patriarchu. Biskup i patriarcha odjeli po obřadu pryč a my jsme začali obtěžovat místní nižší klérus dotazy na možnost poskytnutí malé křesťanské služby. Bohužel, od dob, kdy poutníci na svatá místa byli vítanými a očekávanými

hosty, se mnohé změnilo. Oslovení členové kléru tvrdili, že oni nejsou ti správní, popřípadě nás odkázali na někoho, kdo ještě nepřišel, nebo právě odešel. Pak se s námi dal do řeči jeden z těch mladších, který řekl, že se za hodinu vrátí a pak problém vyřeší. Vyřešil to tak, že se nevrátil. Po dvou hodinách čekání se nám zdálo pravděpodobné, že dotyčný usoudil, že náš problém má nekonečně mnoho řešení, a že tedy nebude zapotřebí jeho osobní angažovanosti. Problém máme my, a když odejdeme, problém zmizí s námi, což se také stalo.

Rozhodli jsme se mírně riskovat a zanechat batohy v jednom ze dvou hotelů, připravených na západní a zároveň nemajetné turisty. Usměvavý černochoch nám v recepci rezervoval místa v hotelu na příští týden, kdy jsme měli v úmyslu se do Damašku vrátit, a pak nás vyzval, abychom zanechali batohy ve vstupní hale. Bylo tam sice již několik jiných, ke zcizení se nabízejících zavazadel, ale nám se příliš nezamlouvala představa, že by jim měla dělat společnost i zavazadla naše. Nenápadně jsme naznačovali, jestli náhodou nemají nějakou místnost, že v takové bychom svá zavazadla viděli raději. Místnost neměli, tak jsme položili batohy do naznačeného prostoru a byli jsme zvědaví, jestli se s nimi za týden opět shledáme.

Večer jsme opět vyrazili do ulic města, konkrétně do Umajádovské mešity, která vyniká v několika směrech. Jednak je to první dochovaná stavba tohoto typu, navíc je v areálu pohřben Saladín, a uvnitř

mešity, připomínající spíše baziliku, jsou ostatky sv. Jana Křtitele. Na toho si muslimové velmi potrpí, podobně jako na Abrahama.

Večer nás to táhlo na internet, tak jsme napsali domů, jak moc se máme dobře. Ještě jsme ten večer koupili lístky na autobus na další den. Do prodejny lístků se šlo dolů po schodech, jak do sklepa pochybnou špinavou chodbičkou, na jejímž konci by každý čekal špinavou špeluňku, byla tam však hezká a čistá kancelář.

V pondělí jsme jeli do Palmyry, města ztraceného v poušti na východě země. Prvním úkolem bylo dostat se na jeden z mnoha autobusových terminálů. Dojeli jsme na Harrasta terminal, ze kterého po půl hodině odjíždíme. Autobus projíždí pouští a většina členů výpravy upadá do mrákot. Před vjezdem do Palmyry mjííme areál vykopávek, řidič nám však zastavuje na bezejmenném nároží na periférii. Je poledne a v poušti je pěkně horko. Navrhují pěší přesun k asi půlkilometru vzdáleným vykopávkám, u kterých již nebude problém s orientací. Žirafa oceňuje můj návrh ledovým pohledem, což je velmi osvěžující, a kontruje za pomoci místního řidiče dodávky, který nám nabízí odvoz do hotelu jeho dobrého přítele. Námitka, že dobrý přítel nemusí znamenat dobrý hotel, zůstává nepovšimnuta, a tak se vezeme.

Řidič nás vyhodil u Citadel hotel, který je k mému velkému překvapení opravdu dobrý. Během největšího úpalu odpočíváme v pokoji a do staré Palmyry vyrážíme až v pozdním odpoledni. Aby nám

nebylo horko, nasazujeme utěrky, které se velmi osvědčují a ochlazují hlavy. Nejprve jdeme uličkou mezi hliněnými zídkami k Baalovu chrámu. Prohlídka nás celkem uspokojila, a tak pokračujeme k triumfálnímu oblouku, kterým se vstupuje do Palmyry.

Protože máme velkou žízeň, nakupujeme u místního prodavače láhev vody. Ten dobrý muž nám zároveň odebírá prázdnou láhev, že se o ni postará. Pokračujeme dále Dlouhou ulicí, kterou tvoří pouze a výhradně velké množství sloupů. Táhnou se po délce asi jednoho kilometru směrem k vrškům na západě. Jedinou zachovalou (nebo znovu vybudovanou) stavbou je divadlo, ve kterém je sehrána krátká scéna z dramatu *Dobytí severního pólu*. Největší ohlas však nesklidil dramatický výstup, ale Klokanovo zjištění, že v láhvi koupené u Baalova chrámu plave cosi, co by tam plavat nemělo. Docházíme k závěru, že místní prodavači znovu plní prázdné láhve nějakou místní břeckou, kterou pak prodávají za krvavé peníze. Navíc je podezříváme z napojení na místní lékárníky. Nyní již chápeme zájem prodavače o prázdnou láhev, který byl veden se záměrem o zajisté ekologickou, avšak nesprávně pochopenou recyklaci umělohmotné láhve. Voda byla dobrá tak akorát na mytí nohou, a tak jsme před jedním prodavačem vody demonstrativně provedli lavabo.

S divadlem jsem se rozloučil recitací části *Máchova Máje*. Pak jsme pokračovali

dále směrem k vrškům, tvořícím přirozenou hranici města. Žirafa se rozhodla svézt na velbloudu a tak se nechala vést směrem, který velbloudář ve věku deseti let považoval za vhodný. Klokan šel s ní a zbytek výpravy zamířil směrem k věžím, stojícím na úpatí kopců.

Blížil se večer a vycházka v poušti se dostala do své druhé části. Od věží jsme pozorovali mraky písku nad oázou a dlouhící se stíny v krajině. Já jsem si vzpomněl na slova průvodce, že během západu slunce se celá krajina barví do červena, a vyrazil zpět ke sloupům ve snaze zachytit je, jak se červenají. Ostatní šli pomalu za mnou.

Před návratem do hotelu se ještě stavujeme v autobusové kanceláři Karnak a ptáme se na autobus do Deir er Zur, města hluboko v poušti na břehu Eufratu. Autobus jede druhý den v 10.30, takže ráno budeme moci vyspávat.

Přestože jsme ráno opravdu poctivě vyspávali, během jízdy autobusem stejně usínáme znovu. Já se probírám v okamžiku, kdy mjíjíme silniční odbočku na Bagdád. Autobus sice jede rovně, ale třeba se tam podíváme někdy jindy. Do Deir er Zur přijíždíme kolem poledne. Keprník den předtím navázal kontakt s místní rodinou, a tak máme družbu. Večer jdeme na návštěvu hradu a pozorujeme západ slunce v poušti. Největší atrakcí je ale Eufrat, na jehož břehu jsme si druhý den alespoň symbolicky poplakali (*Super flumina Babylonis*

illic sedimus et flevimus, dum recordaremur tui, Sion). Někteří odvážlivci, mohli to tak nazvat, se v řece vykoupani.

Z Deir er Zur odjíždíme dalšího dne do Allepa. Autobusy jsou vyprodané a první volný jede až v pět hodin odpoledne. Na autobus čekáme čtyři hodiny u plastového stolku místní kavárny, kde vytváříme iluzi zákazníků tím, že si kupujeme každou hodinu jednu limonádu. Odpoledne zvolna uplývá a blíží se hodina odjezdu.

Náš autobus je mimo jiné vybaven funkčním videem, na kterém autobusový poskok pouští syrský film, který nás velmi zaujal. Stručně by se dal nazvat filmem o obrácení zlého člověka a o tom, že střílet turisty kulometem není to pravé. Keprník byl kriticky naladěný a o filmu se vyjádřil velmi neuctivě, nicméně výstižně. Pravdou je, že v takovém filmu by mohl hrát každý z nás a úroveň by se mohla pouze zvednout, protože herecké výkony připomínaly mikulášskou besídku. Zejména hlavní hrdina si vystačil s jednou grimasou, která z něj však v syrských poměrech udělala hvězdu. Když jel Koala později sám autobusem do Allepa, bylo mu dopřáno shlédnout druhý díl o tom, jak se hlavní hrdina ocitne v USA. Hlavním poselstvím tohoto dílu bylo podle Koaly sdělení, že žít v Americe není to pravé. Herec z těchto filmů se hojně vyskytoval na billboardech dělajících reklamu buď druhému nebo třetímu dílu této úžasné série. Jednalo se zřejmě o místní hvězdu první velikosti a já osobně doufám, že film bude uváděn i v našich kinech.

Do Allepa dorážíme navečer a nocujeme v hotelu Syria, kde si pereme a tiš'astnější se stihnou i osprchovat. Méně š'astný Keprník se stihl pouze namydřit a pak přestala téct voda.

Ráno nejprve měníme hotel, abychom se co nejlépe seznámili s místními poměry. Někteří by rádi zkusili spaní na střeše a tak přecházíme do jiného blízkého hotelu, který to umožňuje.

V Sýrii jsou ve městech oblasti, kde převažuje vždy jedna část hospodářství: každý obor má své místo. Existují čtvrtě automechaniků, zlatníků, prodavačů oblečení atd. My jsme se ubytovali v místě, kde se shromažďovali prodejci pneumatik. Pneumatiky ležely a visely všude na ulici, a v chodbě našeho hotelu byly dvě pneumatiky od traktoru, patrně jako domovní znamení.

Dopoledne jsme se šli podívat na hrad, který je postaven na vršku uprostřed města. Je to jedno z nejrozsáhlejších opevnění arabského světa, dnes značně poničené. V dobrém stavu jsou pouze brány a komplex hradeb, zbytky vlastního opevněného prostoru jsou ukryty pod kopci hlíny. Syřané však sdílejí s Turky myšlenku, že zbořené stavby zajímavější turisty je nutno znovu postavit, a tak provádějí mohutné vykopávky a ještě mohutnější dostavby. Předpokládám, že za pár let bude vnitřek hradeb ještě hezčí a kompletnější, než kdy vůbec býval.

pokračování příště ...

Nácvik polonézy

Mrkla jsem na hodinky a rozhlédla se kolem sebe. Hlouček několika známě vypadajících lidiček stojících před zábrdovickým kostelem mě poněkud uklidnil a zanedlouho jsem již, v družném hovoru týkajícím se především dnů právě minulých, vstupovala do budovy s cedulkou farní úřad.

Všechno to vlastně začalo už někdy na podzim, kdy jsem já a další mí vrstevníci řekli Silven své ano. Tedy, tím mám na mysli, odkývli tančení polonézy na nyní už letošním farním plese.

Na tuto skutečnost se mi během vánočního shonu podařilo docela úspěšně zapomenout, nicméně byla připomenuta, a tak jsme se – nějakým zázrakem všichni – sešli na první zkoušce.

Po několika pracně nadřených taktech jsem si, a myslím, že ne sama, s menší obavou uvědomila, že to nebude zas taková sranda. A nebyla. Tedy, jak se to vezme. Ne že bychom se tam dobře nebalili, snad až na Dangalu, která to s námi coby žáky opravdu jednoduché neměla. Ale když nám bylo po cca hodině a půl soustředěného nácviku oznámeno, že máme za sebou půl minuty z dvou a půlminutové skladby, začali někteří jedinci vážněji uvažovat o realizaci návrhu, jež padl ještě před začátkem zkoušení – jít na pivo.

Nakonec však polonéza (nebo spíš my) dostala ještě jednu šanci a pod mistrným vedením Dangaly a Silven, mimochodem ta se osvědčila jako výtečný tanečník, byla dotáhnuta do konce a takové maličkosti jako vykročení špatnou nohou, hodi- nové čekání na sál, který stejně nakonec uvolněn nebyl, příliš oslazený čaj, pohodlné leč netopící topení, klikatý had místo rovné řady a spousta dalších událostí, které nijak vážně neohrozily výsledek, neboť společné zážitky přece tmelí kolektiv, což bylo zvláště v případě nácvi-ku složité taneční skladby velmi, velmi důležité.

Ke konečnému výsledku mohu s klidem říct jen tolik, že bude zajisté inter-
esantní, neboť je právě sobota 11. 1. 2003
13.25 a já za chvíli odcházím na další
zkoušku.

– w –

Silvestr v Koněšíně

aneb

Návštěva u Piráta čili Mecha

Jelikož naše takřka 17-tiletá dcera jezdí slavít přelom roku se svými vrstevníky, nechali jsme se tentokrát zlákat k prožití posledního dne i počátku nového roku s našimi podstatně mladšími kamarády (většinou z farnosti sv. Michala). A vůbec jsme nelitovali. I když se kolem motalo a padalo hejno různě starých mrňousů –

mezi nejhodnější bych zařadila čtyřměsíční Michalku Petříkovou a několik dětiček schovaných u maminek v bříšku – mimochodem tento stav zajišťoval stálou možnost povykládat si s někým střízlivým.

Sjížděli jsme se porůznu již 30. prosince a první večer se někteří pánové dopustili značné nerozvážnosti (možná, že jsou částečně barvoslepí), když kombinovali víno červené s bílým. Ráno pak byli dotyční velmi „nemocní“. Ale příjemná procházka kolem Dalešické přehrady všechny uzdravila a naladila na odpolední mši svatou slouženou ve Valči. Těšili jsme se nejen na děkovnou mši, ale také na otce Petra Holého, pocházejícího z naší farnosti, vlastníka to mnoha přezdivek – např. Pirát, Mech, ... (tyto tečky jsou určeny pouze čtenářům, kteří znají jeho další přezdívku – doufám, že jich není mnoho.)

Pirát vskutku nezklamal. Mše probíhala ve velmi přátelském duchu – poznámky jako „ach ti naši ministranti,“ – to když malí kluci zapomněli misál a chodili pro něj postupně jako liščátka v Budulínkovi; „vy vzadu se moc nesmějte“ – to platilo nám, když se snažil dětem přiblížit, že mají děkovat za dar víry, ale ozval se jasný hlásek: „...„za pana faráře!““. A když děti dostaly za úkol poděkovat rodičům, že je mají rádi a dát jim pusy, pohlédl na kúr a zavolal: „Já se tě, Vašku zeptám, jestli to kluci zvládli.“ To vše přispívalo k pocitu jedné velké rodiny a i nám v ní bylo dobře.

Po mši nás Pirát provedl farou – rozsáhlo to selskou usedlostí lehce připomínající sídlo nějakého mafiánského magnáta. Podvědomě jsme čekali, že za chvíli přistane uprostřed dvora vrtulník s další zásilkou, ale kupodivu se tomu tak nestalo. Naopak všude se hemžila spousta děcek z Brna, Olomouce, Velkého Meziříčí a kdoví odkud. Bylo jich tolik, že jsme raději prchli.

Doma už na nás čekala hostina, kterou nachystaly matky s dětmi, a tak oslava mohla začít. A vida, nikomu se do konzumace alkoholu moc nechtělo. Povídalo se, zpívalo a hrály hry a to tak napínavé, že jsme šli oslavit přelom roku asi ve třičtvrtě na jednu. Kromě toho, že Petřa Směky pustil první rachejtli přímo do našeho hloučku a my sotva stačili uskakovat, což prospělo zejména těhotným, byl pohled na barevné hvězdice povznášející. Následovala krátká adorace v kostele – pamětníci neustále připomínali asi dvouhodinovou adoraci organizovanou Smékym, po níž prý vycházeli z kostela s jinovatkou ve vlasech, vousech i na bundách. Je to už pár let a vyprávění jistě časem získalo na dramatickosti.

A i když někteří vydrželi sedět a povídat do bílého rána, nebylo „nemocných“ a všichni jsme radostně a plni pozitivního myšlení vstávali na ranní mši (v 11 hod).

Na závěr bych se ráda vrátila k Pirátovu kázání na silvestrovské mši svaté: Cituji: „Jistě jste v minulém roce zažili

mnoho dobrého a radostného, ale nepochybně i trápení a bolest. A protože samozřejmě nevím, co a jak který z vás prožíval, dovolím si přečíst některé strofy z písničky Karla Kryla Děkuji:

*Stvořil Bůh ratolest,
bych mohl věnce vázat,
děkuji za bolest, jež učí mne se tázat
děkuji za nezdar, jenž naučí mne pít,
bych mohl přinést dar, byt' nezbyvalo síly
děkuji za slabost, jež pokoře mne učí,
pokoře pro radost, pokoře bez područí
za slzy děkuji – ty naučí mne citu
učí mne vidět ty, kdo touží po soucitu
pro sladkost usnutí děkuji za únavu,
za ohně vzplanutí i za šumění splavu
děkuji za žízeň, jež slabost prozradila
děkuji za trýzeň, jež zdokonalí díla.
Za to že miluji, byt' strach mi srdce svíral
Beránku, děkuji, marně jsi neumíral.“*

Vím, že pokazím závěrečný efekt, ale život není jen o kráse slova či melodie. Je především o každodenní práci a modlitbě. A je tu dost našich přátel, kteří právě tento rok budou naši modlitbu velmi potřebovat. Obracím se proto na nás na všechny: rozhlédněme se a modleme se.

– s –

Myší pohádka od sv. Tomáše (IV)

Nejvíce hladu a strádání zažily z našeho rodu asi dvě myšky – Zubka a Chlupka. Zubka byla pravnučka Adléty. Vesele si žila v kostele, pokračovala v psaní kronik – a co se jednoho dne nestalo. Poblíž kláštera se utábořili podivní lidé, říkali si sirotci, poslouchali jakéhosi hejtmana Velka Koudelníka z Březnice a obléhali klášter, neb ho chtěli dobýt. Jak se říká, brousili si na něj zuby, ale to neznali myšku Zubku. Když v klášterní kuchyni ubývalo jídla, myška Zubka neváhala a vydala se do tábora obléhatelů. Musela si dávat dobrý pozor na případné kočky, ale naštěstí žádnou nepotkala. Vplížila se do míst, kde právě chrápal sám hejtman Koudelník a svými ostrými zoubky se mu ze všech sil zakousla do palce od nohy (pozoruhodný výkon, zvláště když uvážíme, že si neumýval nohy příliš často). Hejtman zařval, vyskočil a nařídil okamžitý odjezd někam jinam. Díky tomu nebyl kostel ani klášter dobyt, ale to víte, lidští kronikáři zaznamenali celou událost jinak. My myšky však víme své.

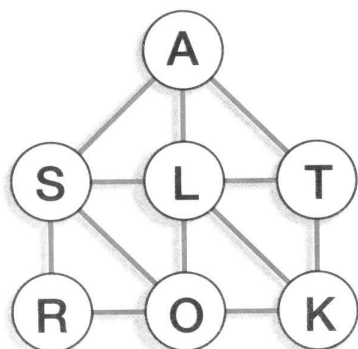
Války přišly ještě několikrát a tak si myšky trochu oddechly, když byl klášter obehnán hradbami.

Pro bystré hlavy

PRO MENŠÍ

HRA SE SLOVÍČKY

Pokus se najít pět až deset slov – podstatných jmen. Putovat smíš pouze po spojnících.

PRO VĚTŠÍ

RÉBUSY

V rébusech jsou ukryta jména šelem. Není to nic snadného, ale ty na ně jistě přijdeš.

